

5) Otazník pro naše nejmenší

Snad každá dnešní máma stojí aspoň jednou před velkým otazníkem: dát či nedat dítě do jeslí? Sedla jsem si k čistému papíru, uprostřed jsem namalovala svislou čáru, nalevo napsala slůvko „pro“ a na druhou stranu „proti“.

Děti budou často nemocné – proti. Budu na ně mít méně času – proti. Budu muset často spěchat, což přináší nervozitu a nerudné chování ke členům rodiny – proti. Děti si zvyknou na kolektiv a cizí lidi – pro (ale dost slabé). Budu i já nosit domů výplatu – pro (ale ještě slabší, neboť její převážnou část určitě utratím za poplatky jeslí). Všechny ostatní důvody pod slůvko „pro“ jsem ani nenapsala, protože se mi zdály hrozně egoistické. Táta mi bude muset trochu víc pomáhat. Uniknu aspoň na půl dne z kolotoče pln, nočníků, patlání jídla, převlékání, umývání, řevu, sbírání roztahaných krámů a hraček. Budu si mít s kým popovídat a snad zase sesbírám své pošramocené sebevědomí. Ano, to je to, co mě pohání do zaměstnání.

Přistihla jsem se, jak po celodenním shonu vyhlížím ke dveřím, kdy táta konečně přijde, odloží na stůl nákupy a bude povídat o práci, o obchodech, o lidech. Jen já nemám o čem vyprávět. Jsem unavená, občas i neupravená. Začínám si připadat jako šedivá součást domácnosti a mám obavu, aby mě tak nezačal vidět i můj muž. Neumím už se pomalu bavit o ničem jiném, než jsou pleny, úklid, jídlo, dětské nemoci. A mám strach, aby mi jednou děti neřekly: „Ale mámo, my jsme přece nechtěly, aby ses nám obětovala. My chceme mít pěknou veselou mámu, která má rozhled a pochopení.“

Zmačkala jsem papír se všemi „pro“ a „proti“ a šla si vyzvednout přihlášku do jeslí. Problémy jsem neměla. Matce s trojčaty se obvykle vychází vstříc. A tak naši dvouletí človíčky překročili hranici prvních lidských povinností.

Očekávali jsme, že si zvyknou snadněji než jiné děti. Budou tam přece spolu, jak jsou zvyklí z domova. Přesto se dvouměsíční doba přivykání novému prostředí ukázala jako čas minimální. Nejdříve se zabydlela Hanka. Bez ohledu na sourozence se nadšeně hrnula dovnitř. Zuzka ještě dlouho ode mne odcházela s pláčem. A Jirka? Ten den, kdy děti poprvé v jeslích spaly, mi sestřička ukázala škrábance na rukou: „Nevíte, co na něj platí?“ Červená až za ušima jsem krčila rameny. „On si musí na všechno zvykat. Na něj platí jediné trpělivost a důslednost.“

A při tom mě napadlo, že musí mít určitě i zalehlé uši, neboť náš mladý pán má hlasivky bezesporu kvalitní a už od narození nezvykle pronikavé.

A pak přichází den, kdy se trosečník rodinného ostrova vrací po čtyřech letech zpět do svého pracovního kolektivu. S údivem zjišťuji, že mám z návratu trému. Ale zároveň se i těším na známé tváře, známá místa, ba i na práci. Venku přes noc napadlo spoustu sněhu. Cesty jsou zaváté. S výrazem polárního psa vleču za sebou po neprotažených cestách kočárek s trojnásobným nákladem. Krev cítím až v krku. Jindy pětiminutový usek cesty se mi dnes zdá nekonečný.

Sestřičky v jeslích nás vítají úsměvem. „Tak jak jsme se dnes vyspali? Ale Jirko, snad nebudeš plakat. Auta už na tebe čekají. Pojd' se na ně podívat.“

Rychle převlékám jedno dítě za druhým. „Zuzko, utíkej honem za Hankou. Rychle nebo ti uteče... Zuzko! Nezlob už a běž! A nech toho řevu nebo ti ještě naplácám.“

Sestřička bere Zuzku do náruče, aby ji uchránila od hrozící rodičovské exekuce. A já se marně snažím neslyšet její zoufalý pláč. Někde mezi žaludkem a srdcem cítím bolavé místo špatného svědomí. Je to nesnadná lekce pro lidská mláďata.

Do obličejů, rozpáleného převlékací rozcvíčkou,

mě znovu udeří mrazivé ráno. Světla se tříští v krystalcích sněhu a lidé se choulí do kožešin. A já jdu poprvé do práce a vůbec si nejsem jistá, zda jsem se rozhodla správně.